

Мијат Тројановић (фото: извор непознат),

Проф. инж. dr h. c. Мијат Тројановић (1902-1984)

Рођен је 1902. године у Београду. Дипломирао је на Грађевинском одсеку Техничког факултета у Београду. 1925. године. По завршетку студија одлази на усавршавање у Беч и Париз. По повратку у земљу, био је најпре пројектант, а затим шеф бироа на градилишту моста Краља Александра I преко Саве у Београду. По завршетку грађења моста оснива свој сопствени биро, у коме ради све до почетка Другог светског рата. Највећи број објеката које је пројектовао били су армиранобетонски мостови добијени као прве награде на конкурсима Министарства грађевина. Најзначајнији објекат из тог периода је мост на реци Тари. Током другог светског рата боравио је у немачким заробљеничким логорима, где је почео његов рад на ширењу научних сазнања и пропагирању нових идеја у области грађевинске технике. Као члан Техничког савеза, формираног на основу Женевске конвенције о заробљеницима, на „Трибини за анимирање у отпору“, био је један од првих и најистрајнијих предавача. На Грађевинском факултету у Београду је дуго низ година предавао предмете из области бетона и конструкција. Био је декан Факултета (1954-1956). Објавио је велики број стручних и научних радова. Аутор је четири књиге о мостовима. Шездесетих година формирао је пројектну групу која је пројектовала већи број мостова од армираног и преднапрегнутог бетона, са успехом и на националном и на међународном плану. Био је почасни доктор наука Универзитета у Београду.



Мијат Тројановић

(фото: Монографија „Грађевински факултет Универзитета у Београду 1946-1996“)

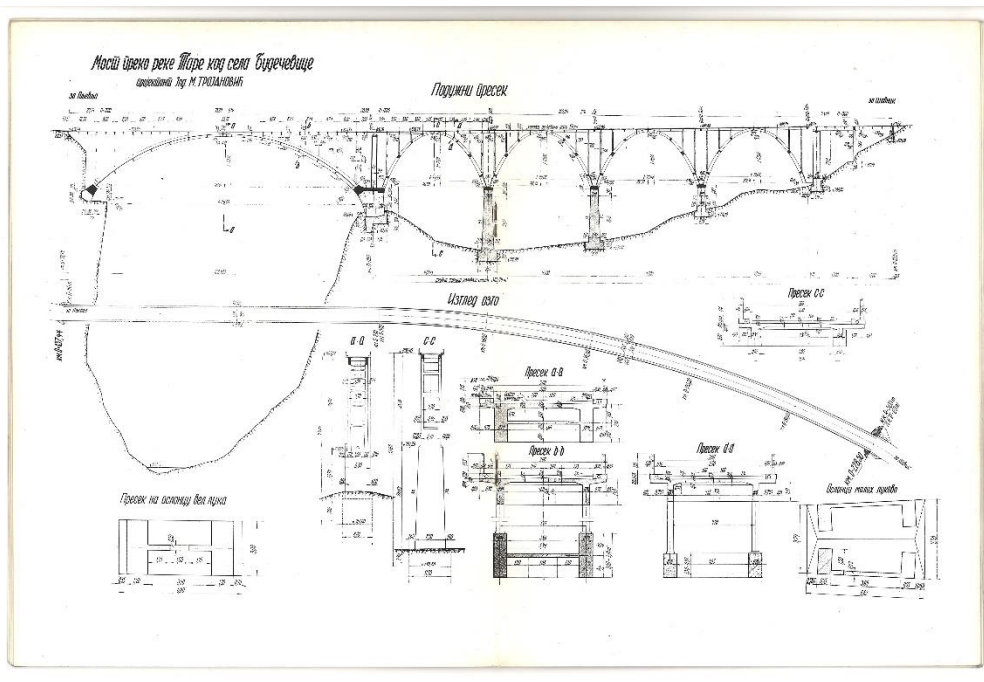


Инж. Мијат Тројановић на мосту краља Александра I (данашњи „Бранков мост“). Инжењер Тројановић је био шеф бироа на градилишту моста Краља Александра I. Српски стручњак из Швајцарске, Мирко Рош, радио је на мерењу отпорности моста. Осцилирање моста је било 13 центиметара и то је оцењено као дозвољено померање (фото: из колекције Милоша Јуришића)

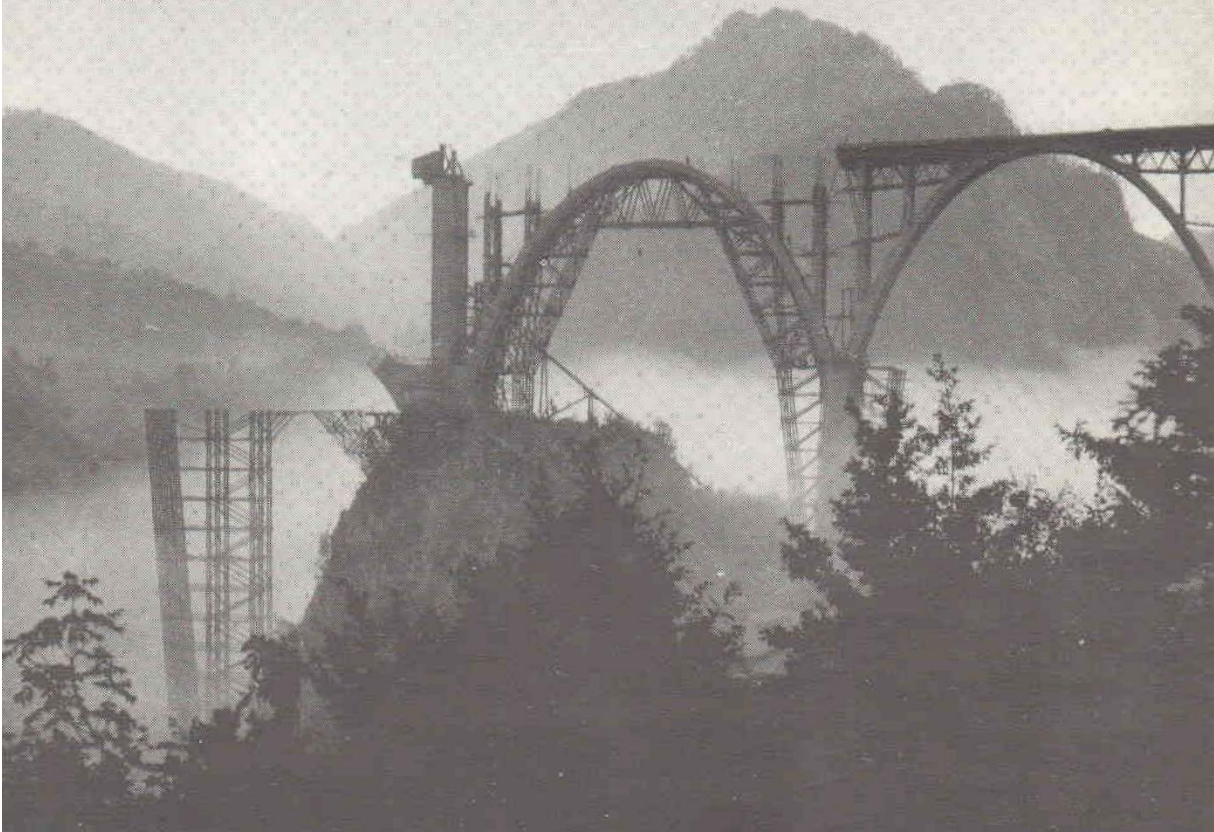


Мост на Ђурђевића Тари (1938/40.), петолучна конструкција, главни лук распона 116 м.
(фото: Мирослава Дурцатова)

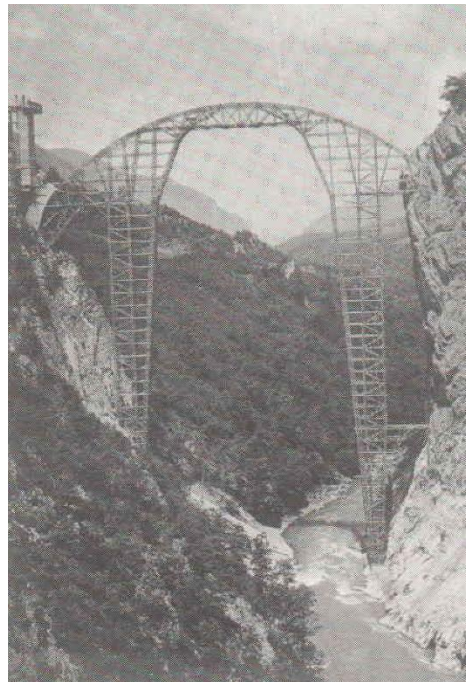
У време када је довршен био је највећи друмски мост од армираног бетона у Европи. Током Другог светског рата био је делимично порушен, али је његово рушење изведено зналачки и то од стране инжењера Лазара Јауковића који је учествовао у изградњи моста. Тада је срушена само конструкција последњег малог лучног отвора (од укупно четири таква), док су остали делови моста остали неоштећени. Лазара Јауковића су Италијани због тога ухватили и стрељали на самом мосту, а мост је по завршетку рата саниран и 1946. године поново пуштен у саобраћај



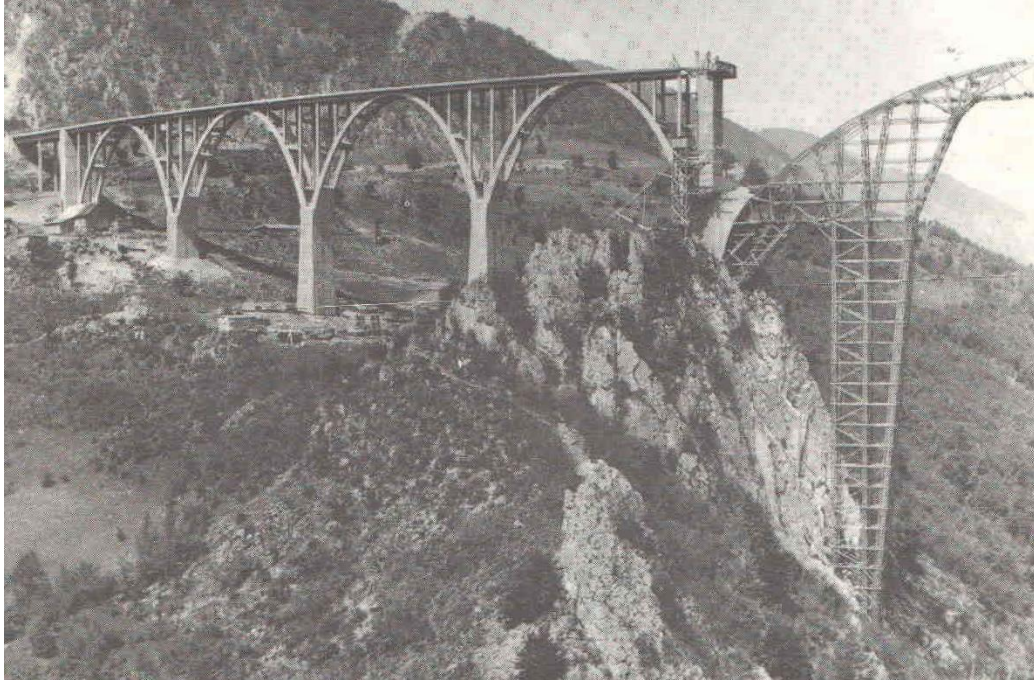
Мост преко реке Таре, попречни пресек,
(Мост на Тари 1938-1988 “, Библиотека Грађевинског факултета)



Поглед на градилиште у фази извршења радова (иста скела је коришћена за све отворе вијадукта („Мост на Тари 1938-1088 “, Библиотека Грађевинског факултета)



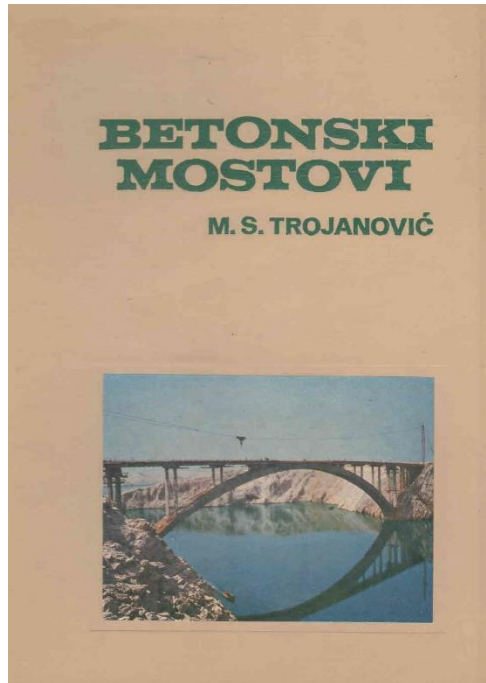
Потпуно завршена скела у великом отвору („Мост на Тари 1938-1088 “, Библиотека Грађевинског факултета)



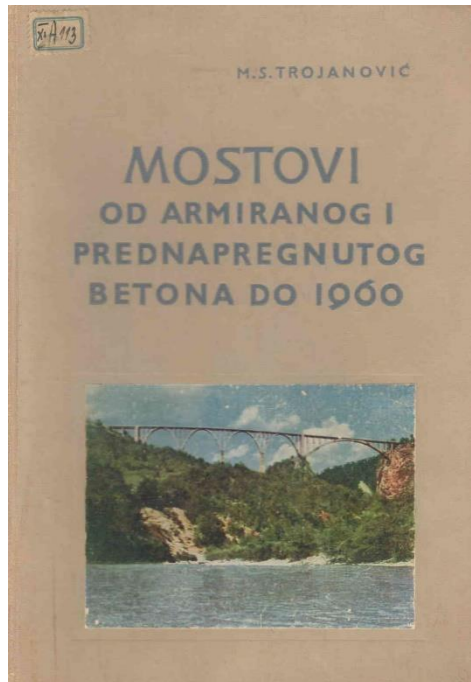
Скела главног отвора у фази монтаже
(„Мост на Тари 1938-1940“, Библиотека Грађевинског факултета)



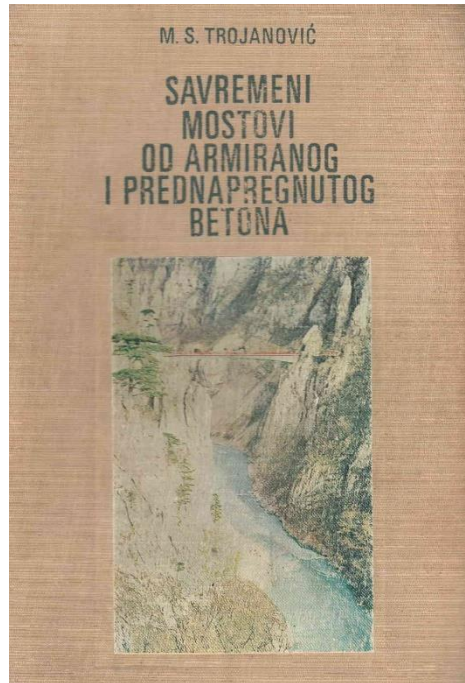
Табла на мосту (фото: извор непознат)



Корица књиге „Бетонски мостови“ Мијата Тројановића
(Библиотека Грађевинског факултета)



Корица уџбеника „Мостови од армиранаог и преднапрегнутог бетона до 1960“
Мијата Тројановића, 1968. година (Библиотека Грађевинског факултета)



Корица уџбеника „Савремени мостови од армиранаог и преднапрегнутог бетона“
Мијата Тројановића, 1968. година (Библиотека Грађевинског факултета)

Литература

Анђус, В. (Ур.). (1996). *Грађевински факултет Универзитета у Београду 1846-1996*, књига 1. (стр.121). Београд, Србија: Грађевински факултет Универзитета у Београду.